

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

11

ΣΤΟ «ΥΔΡΕΪΚΟ»

Λίγα βήματα πιο κοντά από το Παρθεναγωγείο, υπήρχε και υπάρχει το δημοτικόν σχολείον των αρρένων, πού τὸ ἤξέραμε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μετὰ τὸ ὄνομα τὸ «Υδρείκο». Μ' ἐπῆρε ὁ πατέρας μου ἕνα ὠραῖο πρωὶ καὶ μετὰ παρέδωσε στὸ δάσκαλο τὸν μπάριμπα - Χαράλαμπος, ὅπως ἤκουσα νὰ τὸν προσφωνῆ, τὸν Καμπούρη, ὅπως τὸν ἐπαρτσούκλιζαν.

Στὴν ἐξώθυρα τοῦ σχολείου ἐπὶ τῆς λεωφόρου Σαχτούρη ὑπῆρχαν δύο κίονες· ὁ ἕνας χαμηλὸς πού ἤμπορούσα ν' ἀνεβαίνω στὴν κορφή του μετὰ μιὰ μικρὴ ἀναρρίχηση, καὶ ὁ ἄλλος ὑψηλός, πού μόνον οἱ πιὸ μεγάλοι κατῶρθωναν ν' ἀνεβούν.

Μετὰ πῆρε ὁ δάσκαλος καὶ μ' ἔβαλε στὸ πρῶτο θρανίον. Οἱ περισσότεροὶ συμμαθηταὶ μου μιλοῦσαν ἀρβανίτικα. Ἦταν τότε πραγματικὰ ὑδρείκο σχολεῖο, ἀφοῦ κι' ὅλη ἐκείνη ἡ πλευρὰ τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο ἕως τὴν Πειραιϊκὴ Χερσόνησο εἶχε συνοικισθῆ ἀπὸ Ὑδραῖους.

Οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο ἀπὸ εἰκόνας τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας Διαθήκης. Ἀπὸ ὅλες τῆς εἰκόνας αὐτῆς μοῦ ἐπροκάλεσε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση ἡ θύρα τοῦ Ἄβραάμ. Ἐβλέπα μετὰ θαυμασμό τὸν Ἰσαὰκ κάτω ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ πατέρα του καὶ τὸ κριάρι, πού εἶχε ἐμφανισθῆ ξαφνικὰ διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ θύμα.

Στὸ διάλειμμα μοῦ ἔδωκε ὁ δάσκαλος συτροφία, γιὰ νὰ παίξω, ἕνα συμμαθητὴ, μακαρίτη τώρα, πού ἐφοιτήσαμε μαζί ὡς τὸ τέλος τοῦ γυμνασίου καὶ στὸ Πανεπιστήμιον κι' ἐδικηγορήσαμε μαζί. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους πού ὠμίλουν μόνον ἑλληνικά.

Βρέθηκα ἐπὶ τέλους στὸ στοιχεῖο μου. Δὲν εἶχα κοντά μου πειὰ οὔτε τοὺς ξυπόλυτους ἀρσενικοὺς, οὔτε τὰ κορίτσια μετὰ τῆς γαλέτζης πού εἶχα στὴ Σίφνο. Δὲν μ' ἔβασάνιζε τὸ μάζεμα τῶν κοριτσιῶν πού μ' ἐπολιόρκησε στὸ Παρθεναγωγεῖο τῆς Τσιτσίνης. Ὅλοι ἦσαν ἀγόρια. Κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ παίξω μετὰ τὸ «γύρω - γύρω ὅλοι, στὴ μέση ὁ Μανώλης».

Τὰ παιγνίδια μας ἦσαν ἀγορίστικα κι' αὐτά: τὸ κυνηγτὸ, τὸ κρυφτὸ. Ὅταν σχολούσαμε, ἐκάνουμε σωρὸ τῆς σάκκης μας καὶ τῆς ἀφήναμε ὑπὸ τὴν ἐπιθλεψιν ἑνὸς κι' ἐπαίζαμε ἀμπάριζα ἢ τὸ «κατέβα μαυροστάφυλο καὶ βάραι τὴν καμπάνα». Οἱ δρόμοι τότε δὲν εἶχαν τοὺς κινδύνους τῶν αυτοκινήτων, τῆς μοτοσυκλέτας καὶ τῶν τράμ. Κάπου - κάπου ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του κανένας μανάθης μετὰ τὸ ναϊδουράκι του, πού δὲν ἐφοβούμεθα μήπως μᾶς παροσσύρη. Μᾶλλον ἡμεῖς εἴμεθα ἐπικίνδυνοι σ' αὐτὸν, γιὰτὶ συχνὰ οἱ μεγαλύτεροι τοῦ ἀνέτρεπαν τὰ πανέρια καὶ οἱ μικρότεροι τὰ λεηλατοῦσαν.

Τῆς γωνίας τοῦ σχολείου κατεῖχαν οἱ στραγαλαῖδες, οἱ κουλουρτζήδες, οἱ κασταναῖδες καὶ ἕνας μετὰ ἕνα καλάμι, πού πωλοῦσε μελένιο - ζαχαρένιο, ἕνα σακχαρόπηκτο, τὸ ὅποιον μᾶς ἐπώλει τραβῶντας τὸ μετὰ τὰ χέρια του, πού εἶχαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς βεπτίσεως του καὶ πού ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ μυῖγες. Δὲν ὑπῆρχον, βλέπετε, τότε μικρόβια. Εἶχε καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν ὁ εὐλογημένος αὐτός, πρὶν μαλάξῃ τὸ μελένιο γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὸν ἀγοραστὴ, ν' ἀπασχολῆται καὶ μετὰ τὴ μύτη του καὶ μετὰ τὸ περιεχόμενό της.

Ἰδιαίτερος ἐτιμῶντο καὶ τὰ ξερολούκουμα. Τὸ πασατέμπο ἦταν ἀγνωστὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἄν ὑπάρχη πραγματικὰ παράδεισος, ἔχουν τὸ πρῶτον δικαίωμα εἰσόδου εἰς αὐτὸν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀτυχεῖς πωληταὶ καὶ πρὸ πάντων οἱ στραγαλαῖδες καὶ οἱ κασταναῖδες.

Οἱ μεγαλύτεροι, προσποιούμενοι ὅτι διαλέγουν κάστανα,

τραβοῦσαν τὸν σάκκο, πού τὰ ἐτύλιγε μέσα σὲ πανεράκι του, ἐσκόρπιζαν τὰ κάστανα καὶ ἐπηκολούθει ἄγῶν μεταξὺ κασταναῶν καὶ παιδιῶν. Ὁ δάσκαλός μας, ὁ μπάριμπα Χαράλαμπος, ἀρκετὰ γέρος μετὰ μάτια κόκκινα

καὶ μετὰ καμπούρα, πού τὸν ἀσχῆμιζε πολὺ, ἐχρησιμοποιοῖ μετὰ πεποιθήσιν διὰ τὰ ἀποτελέσματά της τὴν μέθοδον τῆς βέργας. Ὅταν τὸν ἐθύμωναν οἱ πιὸ μεγάλοι, πού κατεῖχον τὰ τελευταῖα θρανία, χτυποῦσε τὴ βέργα στὴν ἔδρα καὶ στὸ τέλος μετὰ ταχύτητα δυσανάλογον πρὸς τὸ γῆρας του, πηδοῦσε ὡς αἴλουρος, ἐφθανε στοὺς ταρταξίας καὶ τοὺς ἀλώνιζε. Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὸ διάστημα πού ἔδερνε τοὺς μεγάλους, ἐμεῖς οἱ μικροὶ πού κατεῖχομεν τὰ πρῶτα θρανία, ἐπηδούσαμε, ἐθορυβούσαμε, ἐχαλούσαμε τὸν κόσμον. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ δάσκαλος λαχανιασμένος ἐπέστρεφε στὴν ἔδρα του καὶ μᾶς ἔλεγε:

— Ἔσεῖς δὲν εἴσθε παιδιά, εἴσθε θηρία!

Ὅταν τελειῶνε τὸ μάθημα καὶ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἐσημειοῦτο μιὰ ἐξόρμησις τόσο ἀγρία, ὥστε νομίζω ὅτι θὰ μποροῦσαμε νὰ τρομοκρατήσουμε καὶ ἀγρίους ἀκόμη. Στὴ στιγμὴ ἦσαν εἰς χρῆσιν ἢ σφεντόνες, τὸ λάστιχο μετὰ τὴν χαρχάλα γιὰ τὰ πουλιά, ἢ δεκάρα τοῦ Ὄθωνος — ὁ παλάτσος, ὅπως τὴν ἐλέγαμε — γιὰ τὸ στριφτὸ, ἢ πεντάρης γιὰ τὸ τσικᾶκι καὶ ἄλλα ἀρκετὰ ἠθικοπλαστικὰ παιγνίδια.

Κανεὶς δὲν κατῶρθωνε ν' ἀπασχοληθῆ μαζί μας γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴν τακτικὴν.

Μόνον στὸν πετροπόλεμον ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του ὁ ἀστυφύλακας μετὰ τὸ κόκκινο ἀμπέχωνο. Οἱ μεγαλύτεροι ὅμως πού διηύθυναν τὰς ἐπιχειρήσεις, εἶχον λάθει τὰ μέτρα των. Οἱ ἀνιχνευταὶ κατεῖχον θέσιν στὸν ἀνεμόμυλο πού ὑπῆρχε

στὴν ὁδὸν Τομπάζης, ἢ στὴν Πηγάδα, καὶ ὅταν ἔβλεπαν νὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισίν του ἀπὸ κάπου ὁ ἀστυφύλακας μετὰ τὸ κόκκινο ἀμπέχωνο, ἐφώναζε:

— Παπαροῦνα κόκκινη...

Τὰ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα διελύοντο τότε ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἢ σφεντόνες μετεβάλλοντο πρὸς εἰρηνικωτάτους ζωστήρες καὶ ἡσυχώτεροι καὶ ἀπὸ προσευχομένους ἱερομονάχους ἐπηγαίναμε στὰ σπιτία μας, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸν πετροπόλεμον σ' ἄλλη εὐκαιρία.

Ἀπὸ τοὺς πολέμους αὐτοὺς δὲν ἔλειπαν καὶ οἱ τραυματίαι. Τὴν περισσότερην συμφορὰ ὅμως ἐπάθαιναν τὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν, πού ἦσαν στὴν

ἀκτίνα τῶν ὀμηρικῶν αὐτῶν μαχῶν.

Ἡ δρᾶσις μου στοὺς πετροπολέμους ἐτερματίσθη ἀδόξως. Σὲ μιὰ μάχη πού εἶχαν ἐπιστρατευθῆ τὰ ὑδρείκα καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ Πασσαλιμανιοῦ συμμαχῆσαντος μετὰ τὴν Λάκκα τοῦ Βάθουλα, εἶχον λάθει καὶ ἐγὼ μέρος. Ἐκρυβαλοῦσα πέτρες διὰ τοὺς μαχητάς, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ ἀκόμη διὰ μάχισον ὑπηρεσίαν. Μία πέτρα, ὅμως, πασσαλιμανιώτικη ἐτερμάτισε τὴν δρᾶσιν μου αὐτήν. Ἐσπασε τὸ κεφάλι μου καὶ αἰμόφυρτος μετεφέρθη στὸ σπιτί μου ἀπὸ τοὺς τραυματιοφόρους.

Καὶ τὸ πάθημά μου, ἀλλὰ καὶ αἱ ποιναὶ εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη, ἐγίναν ἀφορμὴ ν' ἀποχωρήσω ἀμέσως ἀπὸ τὴν μάχισον δύναμιν τῶν ὑδρείκων. Οὔτε καὶ ὡς ἀπλοῦς θεατῆς δὲν ἔκαμα πειὰ τὴν ἐμφάνισίν μου σὲ πετροπόλεμον.

Ἡ σφεντόνα μου ἠχρηστεύθη. Τὸ λάστιχο μετὰ τὴν χαρχάλα καὶ μετὰ τοὺς ψήφους γιὰ τὰ πουλιά ἐγκατελείφη. Τώρα πειὰ ἐπεδόθη στὸ τόπι, τὸ ὅποιον κι' ἂν ἐχτυποῦσε κάποτε στὸ κεφάλι δὲν προκαλοῦσε ζημιές.

Δὲν κατῶρθωσα ποτὲ νὰ γίνω καὶ σκοπευτῆς. Οἱ μεγαλύτεροι, ὅταν ἐσκολλάγαμε πήγαιναν στὸν στραγαλᾶ καὶ ἐπαίζαν τὸ μασοῦρι καὶ τὸ κουλοῦρι.

Ὁ στραγαλαῖς ἐτυποθετοῦσε στὸ σωρὸ τῶν στραγαλιῶν μιὰ καραμέλλα μονοκόμματη καὶ μακρὰ καὶ στὴν κορυφῆ της μιὰ καραμέλλα σχήματος κουλουριῶ. Ὁ σκοπευτῆς χτυποῦσε μετὰ στραγάλι καὶ ὅταν ἐσποῦσε τὸ μασοῦρι ἐπαίρνε καὶ τὸ μασοῦρι καὶ τὸ κουλοῦρι ὡς ἐπαθλον. Ὅταν ἀπετίθησαν εἰς ὀρισμένους βολὰς, ἐπλήρωνε χωρὶς νὰ πά-

ρη τίποτα. Κατὰ κανόνα ὅμως, ὁ στραγαλαῖς ἦταν πάντοτε ζημιωμένος, διότι στὴν περίπτωσιν τῆς χασούρας τοῦ παίκτη, ἐπηκολούθει ἢ ρεμούλα καὶ τότε ἢ κατὰστάσις μετεβάλλετο εἰς τραγικὴν διὰ τὸν ἀτυχῆ στρα-

γαλάν.

Μεταξύ τῶν παλαιότερων συμμαθητῶν ἦσαν καὶ οἱ γνωρίζοντες μάγια. Ὑπεστήριζαν δηλαδή ὅτι ἔμπορῶν νὰ κάμουν τὸ δάσκαλο νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα γρηγορώτερα ἀπὸ τὴν κανονισμένη ὥρα.

Καὶ ἡ συνταγὴ ἦταν ἡ ἀκόλουθη:

— Συλλαμβάνετε μὲ τὴν χούφτα μιὰ μυῖγα —ἐκυκλοφοροῦν ἀφθονώτατα τότε αὐτὰ τὰ πτερωτὰ μέσα στὸ σχολεῖο— τῆς χτυπάτε λίγο τὸ κεφάλι, τὴν τυλίγετε μέσα σ' ἓνα χαρτί μαζὺ μὲ μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ τσίνουρά σας καὶ τὴν ρίχνετε στὸ πάτωμα.

Αὕτη ἦταν ἡ συνταγὴ.

Ἐάν λοιπὸν ὁ δάσκαλος ἐτύχαινε νὰ πατήσῃ αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα κατὰ τοὺς περιπάτους πού ἔκανε μέσα στὴν τάξι, τὸ ἀποτέλεσμα ἐπήρχετο ἄμεσον καὶ σωτήριον. Ὁ δάσκαλος θὰ μᾶς ἐσκολοῦσε ἀμέσως.

Ἡ μέθοδος μοῦ ἐφάνηκε καλή. Ἡ μυῖγες ἦσαν πολλές. Ἐπεδόθη λοιπὸν μὲ πολλὴ ἐπιτυχία σ' αὐτὰ τὰ μάγια, χωρὶς ὅμως νὰ πετύχω ποτὲ νὰ πατήσῃ ὁ δάσκαλος τὴ μυῖγα καὶ ἔτσι ἐσκολοῦσαμε τὴν τακτικὴ ὥρα. Ἐνῶ ὅμως δὲν ἐπέτυχα στὸ πάτωμα, μ' ἐπέτυχε τὸ μάτι τοῦ δασκάλου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Εἶχα, βλέπετε, τὴν ἀτυχίαν νὰ κάθωμαι στὸ πρῶτο θρανίον.

Τὰ ἐπακλουθήσαντα ἦσαν τραγικά.

Δὲν τοῦ ἔφτασε τοῦ μπάριμπα -Χαράλαμπου, πού μοῦ ἐτράθηξε καὶ τὰ δυὸ αὐτιά μέχρι ξερριζώματος. Δὲν τοῦ ἔφτασε πού ἔσφιξε τὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ μου μέσα σὲ μιὰ ρίγα. Ἐδέχθηκα καὶ στὸν ὦμο ἐνα χτύπημα μὲ τὴν βέργα, πού μ' ἐζέλισε.

Αὐτὰ τὰ μάγια μὲ κατέστρεψαν.

Ὅταν διηγῆθην τὸ πάθημά μου, χωρὶς ν' ἀναφέρω καὶ τὰ μάγια, στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου:

— Στὴ Σίφνο ξυλώνεις πανταλόνια. Στὸ κοριτσιίστικο σὲ βάζουν γιὰ Μανώλη. Τώρα σ' ἔδειρε ὁ δάσκαλος. Τ' θ' ἀπογίνης;

Κατάλαβα κι' ἐγὼ ὅτι ὀφείλω ν' ἀλλάξω τακτικὴ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατέρας μου ἔψαλε ὅσα μποροῦσε στὸ δάσκαλο καὶ ἐπῆρε τὸ ἀποφοιτήριό μου.

Ἄλλη μετὰθεσις μ' ἐπερίμενε.

Μ' ἔγραψαν στὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο τοῦ Ζήση Ἀγραφιῶτη.

Ἐκεῖ δὲν ἐπερνοῦσαν πειὰ χωρατὰ.

Ἐγὼ μαθητῆς.

Σίφνος

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ Συνέχεια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Κάποιος ἰθαγενὴς ἀπ' τὸ Ἀλγέρι, εἶχε παντρέψει τὴν κόρη του μ' ἓνα Γάλλο ἀξιωματικὸ.

Ἐξαφνα μιὰ μέρα τὴν εἶδε νὰ τοῦ παρουσιάζεται κλαίγοντας καὶ νὰ τοῦ λέη ὅτι τὴν εἶχε δεῖρει ὁ σύζυγός της.

— Ἔτσι λοιπὸν; Τόλμησε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του ἐπάνω σου; φώναξε μὲ ὀργή.

— Μάλιστα, πατέρα! Μ' ἐχτύπησε!

— Ἄ! Αὕτη εἶνε μεγάλη προσβολή! εἶπε ὁ Ἀλγερινός. Πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἔδωσε ἓνα γερό μπάτσο στὴ θυγατέρα του λέγοντας:

— Πήγαινε καὶ πὲς σ' αὐτὸν τὸν ἄθλιο ὅτι τώρα εἶμαστε ἴσα-ἴσα. Ἄν αὐτὸς χτύπησε τὴν κόρη μου, χτύπησα κι' ἐγὼ τὴ γυναῖκα του!....

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Μάγερ διηγεῖται τὰ βάσανά του στὸ καφενεῖο στοὺς φίλους του.

— Φαντασθῆτε, λέει, τί δυστύχημα! Ἡ γυναῖκα μου κινεβαίνοντας ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γλύστρησε στὴ φλούδα μιᾶς μπανάνας κι' ἔπεσε. Τὸ πλῆθος ἔτρεξε ἀμέσως, τὴν σήκωσε καὶ τὴν μετέφερε στὸ πρῶτο μαγαζὶ πού βρέθηκε ἀνοιχτὸ μπροστά του. Στὸ τέλος ξεμπερδέψε ἀπὸ ἐκεῖ ἀφοῦ πλήρωσε ἓνα χιλιάτικο καὶ περισσότερο.

— Τόσο πολὺ;

— Ναι, οἱ ἠλίθιοι πού τὴν εἶχαν μεταφέρει, τὴν ἐπῆγαν σ' ἓνα μοδιστράδικο... γιὰ νὰ τῆς ράψουν τὰ ρούχα πού εἶχαν σκιστῆ!

Στὸ δικαστήριον ὁ πρόεδρος ἀπευθύνεται στὸν μάρτυρα:

— Ὑπῆρξατε αὐτόπτης μάρτυς αὐτῆς τῆς ἐριδος τῆς ἐκτραγείσεως μεταξύ τῶν συζύγων Μπλός;

— Μάλιστα, κύριε δικαστά.

— Καὶ πότε συνέβη αὐτό;

— Πρὸ δέκα χρόνων ἤμουν μάρτυς τοῦ γάμου των.

Ὁ Ἰσίδωρος Μπλούμ πάει στὸ γιαντὸ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε τὸν λέει:

— Κύριε Μπλούμ, ἀπὸ σήμερα πρέπει νὰ κόψετε τὸ πιωτὸ, τὸν καπνὸ, τὸ θέατρο, τὸν κινηματογράφου...

— Καὶ τί νὰ κάνω τότε;

— Θάρθετε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες νὰ μὲ ἰδῆτε καὶ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὶς οικονομίες πού θὰ κάνετε ἐντωμεταξὺ θὰ μπορέσετε... νὰ μοῦ πληρώσετε τὶς τελευταῖες σας δέκα ἐπισκέψεις!

Στὸ σταθμὸ τοῦ Ντιζὸν ὁ Μπλούμ ἐμφελδ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν μπουφέ τοῦ σταθμοῦ. Γιὰ νὰ ξανάβρῃ εὐκολὰ τὸ διαμέρισμά του κύτταξε τὸ νούμερο τοῦ βαγονιοῦ 149!

— Ὁραῖα, εἶπε, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. Εἶνε τὸ ἔτος τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο ξαναγύρισε. Φυσικὰ εἶχε λησμονήσει τὸ νούμερο Ἀπευθύνεται τότε σ' ἓναν ὑπάλληλον καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Μήπως γνωρίζετε πότε ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικῆ;

Ἐνας νέος πάει νὰ νοικιάσῃ ἓνα δωμάτιον στὴν οἰκογένειαν Μπλούμ.

— Ξέρετε, κύριε, λέγει στὸν Μπλούμ, Ὁ παλιός μου ἐπιτονοκοκύρης ἔκλαψε εἰλικρινῶς ὅταν τὸν ἄφησα.

— Σὲ μένα ὅμως, φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπλούμ, δὲν εἶνε πιθανὸν νὰ συμβῆ τέτοιο πρᾶγμα. Ἐδῶ πληρώνουν τὸ νοῖκι προκαταβολικῶς.

Ἐνας Ἑβραῖος καὶ ἓνας Ἕλληνας τσακώνονται γιὰ τὸν πολιτισμὸ τοῦ ἔθνους των. Καθένας ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ δικός του εἶνε ὁ ἀρχαιότερος καὶ ὁ μεγαλύτερος. Ὁ Ἕλληνας φωνάζει:

— Μόνον αὐτὸ σᾶς λέω, φίλε μου. Στὶς τελευταῖες ἀνασκαφές στὴν Ἑλλάδα μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἀνεκάλυψαν καὶ μετάλλινον σύρμα πολλῶν αἰῶνων πρὸ Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶνε ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζαν τὸν τηλεγράφο.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ἀπέναντι τοῦ Ἑβραϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀπαντᾷ ὁ Ἑβραῖος. Στὶς τελευταῖες ἀνασκαφές στὴν Παλαιστινίαν δὲν βρῆκαν οὔτε σπιθαμὴν σύρμα. Κατὰ συνέπεται οἱ ἀρχαῖοι Ἑβραῖοι εἶχαν ἀνακαλύψει ἀπὸ τότε τὸν ἀσύρματο!

